
Τη Δευτέρα 14 Ιανουαρίου 2019, η Πρεσβεία της Ιταλίας και το Ιταλικό Μορφωτικό Ινστιτούτο διοργάνωσαν στην έδρα του Ινστιτούτου στην Αθήνα εκδήλωση για την προβολή του ντοκιμαντέρ «Οι μαθητές του Ουμπέρτο Πρίμο», στο πλαίσιο των εκδηλώσεων για την Ημέρα Μνήμης του Ολοκαυτώματος, καθώς και της Ιταλικής προεδρίας του IHRA.

Την εκδήλωση χαιρέτισαν, ο πρέσβης της Ιταλίας κ. Λουίτζι Μαράς, η διευθύντρια του Ιταλικού Μορφωτικού Ινστιτούτου κα Άννα Μοντάβιο, ο ερευνητής και σεναριογράφος κ. Αντόνιο Κρεσέντσι, η σκηνοθέτης και σεναριογράφος κα Αλεσάντρα Μαγιολέτι, και ο **γενικός γραμματέας του Κεντρικού Ισραηλιτικού Συμβουλίου Ελλάδος (Κ.Ι.Σ.Ε.) κ. Βίκτωρ Ισαάκ Ελιέζερ.**

Παρέστησαν επίσης η Πρέσβης του Ισραήλ στην Ελλάδα κα Ιριτ Μπεν Αμπα, οι Πρέσβεις της Αλβανίας, του Καναδά, της Κροατίας, του Λουξεμβούργου, της Μολδαβίας και της Ολλανδίας, καθώς και διπλωματικοί αντιπρόσωποι των πρεσβειών της Αυστρίας, της Ελβετίας, των Η.Π.Α, της Ουγγαρίας, της Ουρουγουάης, της Πολωνίας, της Τουρκίας, της Τσεχίας, καθώς και πλήθος επισκεπτών.

Κατά τη διάρκεια της εκδήλωσης παρουσιάστηκαν από τον πιανίστα Χρήστο Δαυίδ Νταούλα αυθεντικά μουσικά κομμάτια που ακούγονται στο ντοκιμαντέρ, ενώ νεαροί ηθοποιοί διάβασαν αποσπάσματα από εκθέσεις εβραίων μαθητών του 1941-42 που έμελλε να ήταν η τελευταία τους χρονιά που θα φοιτούσαν στο ιταλικό σχολείο Ουμπέρτο Πρίμο της Θεσσαλονίκης.

Η εκδήλωση έκλεισε με την απόδοση σεφαραδίτικων παραδοσιακών τραγουδιών με τη Σόλυ Ιωχανά (φωνή), την Τάλυ Μαΐρ (φλάουτο) και τον Σάκη Νεγρίν (κιθάρα).

Λίγα λόγια για το έργο:

Θεσσαλονίκη, Ιούνιος 2003. Κτίριο Ιταλικού Μορφωτικού Ινστιτούτου, πρώην έδρα του Ιταλικού Σχολείου Ουμπέρτο Πρίμο. Μια καλοκαιρινή μπόρα γίνεται η αφορμή που οδηγεί τον καθηγητή Antonio Crescenzi στο υπόγειο, για να αποτρέψει την πλημμύρα. Ένα χαρτί παρασυρμένο από τον άνεμο κολλάει στο στήθος του και

Phoca PDF

η ιστορία ξετυλίγεται σαν κουβάρι μέσα από αυτήν την έκθεση, την άκρη του νήματος: «Μία από τις ωραιότερες αναμνήσεις της ζωής μου», του μαθητή Αλμπέρτο Μοδιάνο. Ημερομηνία: Δεκέμβριος 1941.

Σχολικό έτος 1941-42, Ιταλικό Σχολείο Ουμπέρτο Πρίμο. Η σχολική χρονιά αρχίζει, ο καθηγητής υποδέχεται τους μαθητές, 5 αγόρια και 4 κορίτσια, που μαζεύονται στην τάξη, χωρίς να γνωρίζουν ότι θα είναι η τελευταία τους χρονιά. Είναι οι: Έστερ, Λίντια, Ματίλντε, Αλμπέρτο Σ., Λετίτσια, Τζιοβάννι, Ντάνιελ, Αλμπέρτο Μ., Κλάουντιο.

Ελπίδες, ιδέες, εφηβικές ανησυχίες, όνειρα μίας τάξης εβραιόπουλων, βγαλμένα από μία ξεχασμένη κούτα στο υπόγειο, ζωντανεύουν μπροστά στα μάτια των θεατών. Τα παιδιά κάνουν πρόβες για την παράσταση που θα ανεβάσουν, φτιάχνουν κατασκευές, διαβάζουν εκθέσεις, συζητούν, ερωτεύονται, διδάσκονται και μας διδάσκουν. Ονειρεύονται τη ζωή και υμνούν την ελευθερία, ατενίζοντας τον θάνατο.

Σχολικό έτος 1942-1943:στην άδεια πλέον τάξη, ο καθηγητής γράφει μια επιστολή προς τους μαθητές του. Η μόνη παρουσία είναι πλέον η μνήμη, που στοιχειώνει κάθε γωνιά του χώρου.

Phoca PDF